

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Václava Štencla v právní věci žalobkyně: **Ing. E. F.**, zastoupená JUDr. Karlem Vlčkem, Ph.D., advokátem, sídlem U Hostavického potoka 787/37, Praha 9, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, **za účasti: I) E. B. a II) J. B., III) CETIN a.s.**, sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2024, č. j. MHMP 895492/2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2025, č. j. 14 A 39/2024-161,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Úřad městské části Praha 4, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“), na žádost osob zúčastněných na řízení I a II (dále též „stavebníci“) rozhodnutím ze dne 31. 7. 2023, č. j. P4/311078/23/OST/LUKO, vydal společné územní rozhodnutí a stavební povolení pro: *Změnu stavby bytového domu*, a sice poloviny dvojdomu č. p. X na pozemcích parc. č. XA a XB v kat. území P., v P. 4-P. Součástí stavebního záměru je i výstavba nové

garáže. Žalobkyně vlastní nemovitosti bezprostředně sousedící stouto stavbou a proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu se bránila odvoláním. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zčásti změnil prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu vzhledem k úpravě technických údajů, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobkyně dostatečně konkrétně nezpochybnila řešení přijaté stavebníky (promítnuté v úpravě projektové dokumentace a do podmínek vydaného povolení) týkající se sesuvu svahu při stavbě. Svá obecná tvrzení omezující se toliko na to, že jsou přijatá řešení a opatření nedostatečná, ani ničím nedoložila. V řízení nebylo prokázáno, že zvolené technické řešení, které bylo k námitkám žalobkyně upraveno stavebníky, skutečně ohrozí majetek žalobkyně. Zamýšlela-li žalobkyně účinně zpochybnit navržená řešení, měla dle městského soudu konkrétně tvrdit, případně doložit, v čem konkrétně je řešení, které navrhli stavebníci, nedostatečné. Za daných skutkových okolností městský soud neshledal, že by správní orgány pochybily, vycházely-li z toho, že je řešení navržené v projektové dokumentaci autorizovanou osobou dostatečné. Městský soud tak uzavřel, že žalobkyně nepřednesla dostatečně konkrétní výtky, které by stavební úřad a žalovaný nemohli vypořádat odkazem na projektovou dokumentaci. Obecnými námitkami a obavami nelze bez dalšího vyvrátit smysluplná a zjevných vad prostá východiska projektové dokumentace, která byla schválena a ověřena stavebním úřadem.

[3] K žalobní námitce, že stavbě scházelo geotechnické posouzení, městský soud ve shodě s žalovaným uvedl, že povinnou přílohou žádosti k řešení stavbě není geotechnický posudek. Žalobkyně nevysvětlila, proč považuje za nutné stavbu geotechnicky posoudit, jedná-li se o stavbu spočívající v nahrazení již existující garáže. Žalobkyně v řízení nepředložila žádné vlastní měření, z něhož by vyplývalo, že by v důsledku hloubení stavební jámy způsobem navrženým stavebníky a potvrzeným stavebním úřadem, mohlo dojít k uvolnění nezpevněné zeminy. Tvrzenou hrozbu sesuvu půdy a poškození majetku stěžovatelka opírala toliko o svou subjektivní představu, že v daném místě nelze stavební jámu pro přestavbu garáže vyhloubit. Zároveň ke zbývajícím námitkám městský soud poukázal na skutečnost, že se ve správním spisu nacházejí všechny podklady včetně aktualizovaných výkresů. K namítaným průtahům uvedl, že žalobkyně v řízení neuplatnila opatření proti nečinnosti stavebního úřadu či žalovaného. Domnívala-li se, že se správní orgány dopouštějí průtahů, měla využít příslušných procesních nástrojů.

II. Kasační stížnost a další vyjádření

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítá, že stavba garáže má být umístěna ve svahu, v místě, kde je vytvářen nejvyšší tlak. Svah má nestabilní podloží, u kterého hrozí sesuv půdy. Na tuto skutečnost stěžovatelka opakovaně upozorňovala. Městský soud dle stěžovatelky dovodil, že namítala neuskutečnitelnost vyhloubení stavební jámy (výkopu), to však neodpovídá žalobním námitkám. Z tohoto důvodu považuje stěžovatelka napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť se v něm městský soud nesprávně zabýval argumentací, kterou v žalobě neuvedla.

pokračování

[5] Stěžovatelka dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 41/2014, jehož závěry dle jejího názoru městský soud nesprávně aplikoval. V nyní posuzovaném případě městský soud dospěl k závěru, že stavební úřad nemá povinnost vždy proti projektové dokumentaci postavit vlastní odborné posouzení řešené otázky. Tento závěr je dle stěžovatelky v rozporu s odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Dle jejího názoru je stavební úřad naopak povinen odborně přezkoumat obsah projektové dokumentace vždy, tedy bez ohledu na existenci, kvalitu či podloženost námitek. Odkazy městského soudu na jiné rozsudky stěžovatelka nepovažuje za příléhavé, a to buď z toho důvodu, že se nyní řešené sporné otázky netýkají, anebo se v zásadních skutkových okolnostech odlišují.

[6] K věci samé stěžovatelka namítá, že postup navrhovaný v projektové dokumentaci nepovažuje za dostatečný a že existence staré garáže nevypovídá nic o požadavcích na zajištění stability svahu v případě vyhloubení nové stavební jámy. Správní orgány však v uvedeném ohledu přenesly odpovědnost na projektanta a městský soud tento přístup nesprávně potvrdil.

[7] Stěžovatelka rovněž namítá, že navrhovala vyhotovení geotechnického posudku. K tomu však správní orgány nepřistoupily, aniž by svůj postup dostatečně odůvodnily. Stěžovatelka proto nechala zpracovat vlastní znalecký posudek, který potvrdil problematickou povahu podloží. Posudek byl zpracován dne 11. 11. 2025, šest dnů po vydání napadeného rozsudku. Stěžovatelka proto požaduje, aby k tomuto důkazu přihlédl Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti, neboť jeho zpracování bylo zadáno již dne 25. 10. 2025 (před vydáním napadeného rozsudku). Stěžovatelka uvádí, že se pokoušela zadat zpracování posudku dříve, bylo však obtížné najít znalce s odpovídající odborností. Nepřipuštění tohoto důkazu v řízení u Nejvyššího správního soudu by dle stěžovatelky představovalo nepřiměřenou tvrdost zákona.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Uvedl, že stěžovatelka předložila znalecký posudek až společně s kasační stížností, dle žalovaného by proto neměl být připuštěn jako důkaz s ohledem na povahu řízení před Nejvyšším správním soudem. Dle žalovaného měla stěžovatelka dostatek času předložit znalecký posudek již v průběhu správního řízení nebo řízení vedeného městským soudem. K věcnému posouzení žalovaný uvedl, že stabilita svahu byla vyřešena a dostatečně ošetřena v projektové dokumentaci, kterou stavebníci opakovaně ve správním řízení doplňovali s ohledem na stěžovatelčiny námitky, a následně promítnuta do podmínek vydaného správního rozhodnutí. Stěžovatelka své obavy nijak konkrétně nedoložila. Projektová dokumentace svou podrobností odpovídá stavbě jednopodlažní garáže, stěžovatelčiny námitky byly v řízení dostatečně posouzeny a vyvráceny.

[9] Osoby zúčastněné na řízení I a II (stavebníci) ve společném vyjádření poukázaly na skutečnost, že se stěžovatelčina argumentace stále dokola opakuje a nepřináší nic nového. Geologické poměry v místě realizace stavby byly dostatečně zohledněny v projektové dokumentaci. Stěžovatelkou předložený znalecký posudek se zabývá hrozícími potenciálními nebezpečími, nezohledňuje však skutečnost, že výstavba představuje proces, který podléhá mnoha kontrolním mechanismům stejně jako profesní a osobní odpovědnosti na stavbě zúčastněných osob.

[10] Osoba zúčastněná na řízení III se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou u napadeného rozsudku neshledal. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je krajský (městský) soud povinen vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Požadavek náležitého odůvodnění rozhodnutí soudu tak nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každý jednotlivý argument (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, ze dne 12. 3. 2024, č. j. 4 Afs 119/2022-47, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10). Městský soud v souladu s judikaturou postupoval a podrobně se v napadeném rozsudku zabýval tím, jak správní orgány reagovaly na stěžovatelčiny námitky a obavy stran sesuvu svahu a zda povolený postup výstavby garáže je možno považovat za dostatečně odůvodněný právě s ohledem na stěžovatelkou uplatněné námitky. Není tedy pravdivým stěžovatelčino tvrzení, že by se městský soud zabýval odlišnou argumentací, než jakou uplatnila v žalobě.

[13] Mezi účastníky řízení a osobami zúčastněnými na řízení je v nyní projednávané věci veden spor o to, zda v předchozím řízení bylo dostatečně posouzeno a reagováno na potenciální nebezpečí sesuvu svahu při stavbě nové garáže v blízkosti nemovitostí ve vlastnictví stěžovatelky.

[14] Podle § 159 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023, *projektant odpovídá za správnost, celistvost a úplnost jím zpracované územně plánovací dokumentace, územní studie a dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, zejména za respektování požadavků z hlediska ochrany veřejných zájmů a za jejich koordinaci. Je povinen dbát právních předpisů a působit v součinnosti s příslušnými orgány územního plánování a dotčenými orgány.*

[15] Povahou projektové dokumentace jako podkladu v územním a stavebním řízení se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 27. 1. 2015, č. j. 8 As 41/2014-40, na který odkazuje také stěžovatelka, Nejvyšší správní soud vyslovil následující závěry: „Dle § 159 odst. 1 stavebního zákona projektant odpovídá za správnost, celistvost a úplnost jím zpracované dokumentace, zejména za respektování požadavků z hlediska ochrany veřejných zájmů a za jejich koordinaci. Toto ustanovení odráží profesní odpovědnost autorizovaných inženýrů a architektů, která je dále specifikována v zákoně o výkonu povolání. Autorizovaná osoba odpovídá za odborný výkon vybraných činností (§ 12 odst. 1 zákona o výkonu povolání), čímž se vymezují především její povinnosti vůči klientům. V žádném případě však ustanovení § 159 stavebního zákona neznamená, že by autorizované osoby měly suplovat roli stavebního úřadu nebo že by stavební úřady mohly na tyto osoby přenášet odpovědnost za dostatečné zjištění skutkového stavu potřebné k vydání územního rozhodnutí. (...) Pokud by stavební úřady pouze nekriticky přejímaly veškeré informace nutné k vydání rozhodnutí z dokumentace předložené žadatelem, ztratil by význam nejen § 12 odst. 4 písm. a) zákona o výkonu povolání, ale celé územní řízení“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud). Citované závěry potvrdila také navazující judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2024, č. j. 6 As 82/2023-116).

pokračování

[16] Stavební úřad je tedy v souladu se zásadou materiální pravdy odpovědný za zjištění skutkového stavu v rozsahu potřebném a dostatečném pro vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení. Zkoumá rovněž soulad posuzovaného záměru s ochranou práv účastníků řízení. Stavební úřad je povinen vypořádat se s řádně vznesenými námitkami, o nichž se účastníci nedohodli. Je nepřijatelné, aby tyto rozpory vyřešil tak, že plně přijme stanovisko žadatele, aniž by věc sám posoudil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, č. j. 10 As 167/2023-99).

[17] Současně však stavebnímu úřadu nelze vytýkat nezákonnost jím vydaného rozhodnutí, vychází-li z projektové dokumentace a dalších podkladů předložených stavebníky, považuje-li je za dostatečné a správné a nevznesl-li proti nim účastník řízení takovou námitku, která by byla konkrétně odůvodněna a důkazně podložena natolik, aby vyvolala alespoň důvodné pochybnosti ve vztahu k použitelnosti těchto podkladů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2024, č. j. 9 As 8/2024-38).

[18] Nejvyšší správní soud současně připomíná, že je to především krajský soud (zde městský soud), kdo plní úlohu soudu „nalézacího“ a hodnotí žalobou napadené rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se toliko na vady řízení a dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79). Takových vad se však městský soud v souzeném případě nedopustil. Naopak řádně a srozumitelně v napadeném rozsudku odůvodnil a vysvětlil důvody, které jej vedly k závěru, že stěžovatelka dostatečně konkrétně nezpochybnila navržená opatření při stavbě garáže mající zabránit sesuvu svahu.

[19] Městský soud při posuzování věci samé správně vycházel ze shora odkazované judikatury a z nesporných skutkových okolností, dle kterých se v místě stavby garáže nachází příkrý svah s nestabilním podložím. Tuto skutečnost od počátku řízení nečinil spornou stavební úřad ani stavebníci (osoby zúčastněné na řízení I a II) a rovněž stěžovatelka již v námitkách v roce 2016 upozorňovala na nestabilitu svahu a možnost sesuvu, dojde-li ke zbourání staré garáže a vyhloubení stavební jámy. Stavební úřad a stavebníci (osoby zúčastněné na řízení I a II) na vyjádřenou obavu stěžovatelky reagovali tím, že došlo k úpravě a konkrétnímu doplnění projektové dokumentace; stavební úřad reagoval promítnutím konkrétních podmínek do prvostupňového rozhodnutí.

[20] Konkrétně je dle technické zprávy projektové dokumentace nutno odstranění staré garáže a vyhloubení stavební jámy provádět postupně po etapách („*stavební záměr vyžaduje z konstrukčního pohledu komplexní odbornou výstavbu s důrazným akcentem na její etapizaci*“). Bourací práce budou provedeny odbornou stavební firmou za přítomnosti autorizovaného statika. Při stavbě dojde k vybudování provizorní, dočasné zajišťující konstrukce tak, aby byl eliminován zemní tlak a aby byla zajištěna stabilita svahu během výstavby. Projektová dokumentace také přímo řeší zajištění stability stavební jámy: „*K tomu účelu bude sloužit etapizace výstavby, kdy je třeba bourat směrem od ulice a současně stavět „krabici“ garáže po částech, aby mohla vytvářet oporu pro pažení; zde bude nutno důsledně dodržet správný technologický postup realizace jednotlivých záběrů a návaznost – např. napojování výztuže, přerušené betonáže, stísněná manipulace aj.*“ V reakci na stěžovatelčiny námitky pak projektant ve vyjádření ze dne 27. 6. 2016 doplnil, že výkop (stavební jáma) bude v případě potřeby zapažen dřevěnými fošnami kotvenými proti svahu a při vlastní realizaci

stavby budou rovněž provedeny sondy inženýrského geologického průzkumu k základové spáře stávající opěrné zídky. Po dokončení pak bude nová garáž sama tvořit účinnou oporu svahu.

[21] Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí (vedle základní podmínky postupu podle ověřené projektové dokumentace a odborného provádění stavby) stanovil podmínku, dle které musí stavebníci před zahájením stavby provést sondy za účelem zjištění hloubky základové spáry stávající opěrné zídky, což bude důležité pro rozsah opatření na ochranu svahu před sesuvem. Stavební úřad také doplnil, že návrh stavby garáže a její statické posouzení byly provedeny osobou s odpovídající odborností a autorizací. Provedené dokazování dle stavebního úřadu tyto odborné závěry nezpochybnilo.

[22] Za daného skutkového stavu městský soud nepochybil v závěru, že stavebníci a správní orgány přistupovali ke stěžovatelským obavám s dostatečnou péčí. Projektovou dokumentaci stavebníci upravili a uzpůsobili se zohledněním stěžovatelských námitek; stavební úřad pak v návaznosti na to stanovil konkrétní podmínky ve vydaném rozhodnutí. Projektová dokumentace co do podrobnosti a rozsahu odpovídá stavbě, jakou je garáž. Zároveň zohledňuje, že se tato stavba nachází v blízkosti svahu, což se odráží jak v procesu jejího odstranění, tak její výstavby. Odhlédnout nelze ani od stanovené podmínky, že výstavbu je povinen provádět stavební podnikatel a odstranění musí být přítomen autorizovaný statik.

[23] Navzdory všemu shora uvedenému stěžovatelka setrvale namítá, že provedené úpravy a navržená řešení (promítnutá do projektové dokumentace a podmínek vydaného rozhodnutí) jsou nedostatečné, aniž konkrétně specifikovala, v čem jsou nedostatečná. Její námitky tak - i s ohledem svou na obecnost - nevyvolaly důvodné pochybnosti o dostatečnosti přijatého řešení (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád).

[24] Městský soud také správně nepřisvědčil tvrzení stěžovatelky, že stavební úřad pouze odkázal na projektovou dokumentaci, aniž by ji kriticky zhodnotil, a rezignoval na její přezkum s poukazem na nedostatek vlastní odbornosti (a s poukazem na odbornost projektanta). Z prvostupňového rozhodnutí je naopak zřejmé, že stavební úřad podklady předložené stavebníky podrobil přezkumu a na jednotlivé námitky konkrétně reagoval (stejně jako žalovaný v odvolacím řízení). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu, že správní orgány nepostupovaly v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 41/2014 - 40, ale naopak je jejich přístup s uvedených rozsudkem v souladu.

[25] Pokud se jedná o stěžovatelské hypotetické obavy z možného pochybení při bourání garáže a hloubení stavební jámy, již městský soud k těmto obavám správně připomněl, že při jakékoli stavební činnosti je třeba předcházet možnému vzniku škod. V posuzované věci projektová dokumentace tomuto požadavku dostála, neboť její zpracování a následné úpravy byly vedeny snahou zabránit možnému sesuvu svahu a předcházet vzniku škod. Došlo-li by i přesto ke vzniku škody na pozemku či nemovitostech ve vlastnictví stěžovatelky, může se stěžovatelka nepochybně domáhat náhrady vzniklé škody (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2025, č. j. 7 As 298/2024-47).

pokračování

[26] Dle městského soudu se pak správní orgány dostatečně vypořádaly se stěžovatčíným návrhem na provedení geotechnického posudku. K němu uvedly, že geologické vlastnosti svahu byly v místě již dříve zjišťovány, a tedy nebylo sporné, že příkrý svah může být s ohledem na nestabilní podloží problematický. Jak v projektové dokumentaci, tak i uložených podmínkách prvostupňového rozhodnutí byla dle městského soudu zohledněna geologická povaha svahu, a sice nejen v podobě opatření vedoucích k zamezení sesuvu, ale i s ohledem na hydrologické poměry v daném místě, které byly zkoumány. Ani těmto závěrům městského soudu nelze nic vytknout.

[27] Stěžovatelka následně až společně s doplněním kasační stížnosti předložila Nejvyššímu správnímu soudu znalecký posudek z odvětví geologie a vznesla požadavek na jeho provedení k důkazu. Z něj dle stěžovatelky vyplývá, že v případě nesprávného stavebního postupu by mohlo dojít ke kolapsu stavební jámy/výkopu, sesunutí svahu a možnému zásahu do nemovitostí ve vlastnictví stěžovatelky, jakož i to, že projektová dokumentace působí po provedených změnách nepřehledně a je v ní nesoulad (konkrétně popsán v posudku). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že je soudem kasačním, jehož primárním úkolem není provádět v řízení dokazování za účelem doplňování skutkového stavu věci namísto prvostupňového krajského (zde městského) soudu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 Afs 269/2015-54, ze dne 5. 6. 2025, č. j. 8 As 155/2024-72, nebo ze dne 11. 2. 2026, č. j. 6 As 153/2025-44).

[28] Stěžovatelka navíc nevysvětluje, proč znalecký posudek nemohla objektivně předložit dříve. Pouze uvádí, že se pokoušela zadat zpracování posudku dříve, bylo však obtížné najít znalce s odpovídající odborností. Toto své tvrzení stěžovatelka ničím nedokládá (zda vůbec a jakým způsobem se pokoušela nalézt jiného znalce s odpovídající kvalifikací, např. předložením odpovědí znalců, které oslovila a kteří vypracování znaleckého posudku odmítli). Stěžovatelce také nic nebránilo navrhnout, aby vypracování znaleckého posudku zadal soud, a sice právě s odůvodněním, že jej chtěla předložit sama, nepodařilo se jí však znalce s odpovídající odborností nalézt.

[29] Nejvyšší správní soud současně uvádí, že nebylo třeba, aby stěžovatelka svá tvrzení, jimiž by konkrétně rozporovala přijaté řešení a navržený stavební postup, dokládala znaleckým posudkem. Za tím účelem mohla předložit jakékoli odborné podklady nebo vyjádření autorizovaných osob či osob s příslušnou odborností. V korespondenci adresované osobám zúčastněným na řízení I a II (stavebníkům) přitom sama stěžovatelka již dne 10. 10. 2024 uvádí, že dne 8. 10. 2024 zajistila geotechnické měření u nemovitosti v jejím vlastnictví a že situaci nezávisle konzultovala se dvěma „stavaři“. Nic tedy nebránilo, aby výsledky tohoto měření předložila v soudním řízení městskému soudu, stejně jako mohla navrhnout výslech oněch dvou „stavařů“, s nimiž situaci dle vlastních tvrzení konzultovala. Za dané procesní situace proto Nejvyšší správní k provedení navrhovaného důkazu až v řízení o kasační stížnosti nepřistoupil.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[32] Osoby zúčastněné na řízení nemají dle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění do 31. 12. 2025, ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v průběhu řízení neuložil žádnou povinnost, v jejíž souvislosti by jim mohly vzniknout náklady řízení. Osoby zúčastněné na řízení ani nenavrhly přiznání jiných nákladů z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu